

Sygn. akt II PK 114/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa E. G.
przeciwko Sądowi Rejonowemu w Z.
z udziałem interwenienta ubocznego Ministra Sprawiedliwości
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 lipca 2018 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Z. zasądził od Sądu Rejonowego w Z. na rzecz powódki E. G. kwotę 13.575 zł tytułem dodatku

stażowego oraz kwotę 1.153,88 zł tytułem wyrównania dodatkowego wynagrodzenia rocznego, w obu przypadkach z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot wskazanych w wyroku.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia. Powódka była zatrudniona w pozwanym Sądzie od 1 września 2004 r. na stanowisku kierownika finansowego. Od dnia 1 stycznia 2013 r. pełni funkcję Dyrektora Sądu Rejonowego w Z. Pismem z dnia 29 stycznia 2013 r. Minister Sprawiedliwości - działając na podstawie art. 32c § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 18 września 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 203, poz. 1192; dalej jako ustawa nowelizująca) i § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie wynagrodzenia dyrektora sądu i zastępcy dyrektora sądu (Dz.U. z 2012 r., poz. 1482) - przyznał powódce z dniem 1 stycznia 2013 r. wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 7.500 zł. W okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2014 r. powódce nie wypłacano dodatku stażowego - za styczeń 2013 r. w wysokości 13% liczonego od wynagrodzenia zasadniczego, co odpowiadało kwocie 975 zł oraz za okres od 1 lutego 2013 r. do 31 stycznia 2014 r. w wysokości 14% wynagrodzenia zasadniczego, co stanowiło kwotę 1.050 zł miesięcznie. W konsekwencji, dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2013 r. zostało zaniżone o 1.064,63 zł, a za 2014 r. o kwotę 89,25 zł. Od dnia 1 lutego 2014 r. powódce ponownie wypłacano dodatek za wieloletnią pracę w kwocie stanowiącej 15% jej wynagrodzenia zasadniczego, tj. w kwocie 1.125 zł. Dodatek ten miał wzrastać sukcesywnie o 1% wynagrodzenia zasadniczego do wysokości 20% wynagrodzenia zasadniczego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne. Podkreślił, że do dnia 31 grudnia 2012 r. zasady wynagradzania dyrektorów sądów były uregulowane w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639 ze zm.) oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz

odbywania stażu urzędniczego (Dz.U. Nr 49, poz. 299). W dniu 1 stycznia 2013 r. weszła w życie ustawa nowelizująca ustawę - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.), na mocy której dodano art. 32c, zgodnie z którym dyrektorowi sądu i zastępcy dyrektora sądu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, którego wysokość ustala Minister Sprawiedliwości. W myśl § 2 tego przepisu, Minister Sprawiedliwości może przyznać dyrektorowi sądu dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań, a także nagrodę za szczególne osiągnięcia w pracy. Nowela dodała również art. 32d, w myśl którego (§ 2), do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7 oraz 9-11 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury. Na podstawie powołanych przepisów oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie wynagrodzenia dyrektora sądu i zastępcy dyrektora sądu (Dz.U. z 2012 r., poz. 1482), z dniem 1 stycznia 2013 r. przyznano powódce wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 7.500 zł i zaprzestano wypłaty dodatku za wieloletnią pracę.

Podzielając stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2015 r., II PK 74/14, Sąd pierwszej instancji uznał, że art. 32d Prawa o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 stycznia 2014 r. nie zawierał zamkniętego katalogu przepisów ustawy z 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów (i ich zastępców). Zawarte w tym przepisie odesłanie do przepisów art. 6-7 oraz art. 9-11 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury nie pozbawia zatem dyrektorów sądów prawa do dodatku stażowego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ostatniej z powołanych ustaw. Przyjęcie stanowiska strony pozwanej, że z art. 32d Prawa o ustroju sądów powszechnych, wymieniającego przepisy z odesłania, a *contario* może wynikać wniosek, iż ustawodawca od 1 stycznia 2013 r. wyłączył tę kategorię urzędników sądowych spod działania ustawy o pracownikach sądów i prokuratury (za wyjątkiem art. 6-7 oraz art. 9-11), prowadziłoby do sytuacji, w której dyrektorzy sądów (i ich zastępcy) z trudnych do wytlumaczenia przyczyn staliby się jedyną grupą zawodową urzędników sądów i prokuratury, która została pozbawiona, między innymi, prawa do nagrody

jubileuszowej, odprawy emerytalno-rentowej w wysokości przysługującej na podstawie pragmatyki służbowej czy dodatku stażowego. Taka wykładnia może budzić uzasadnione wątpliwości co do zachowania przez ustawodawcę standardów konstytucyjnych wynikających z art. 32 ustawy zasadniczej, gdyż byłaby to niepoparta adekwatnymi i racjonalnymi przesłankami dyferencjacja uprawnień adresatów norm prawnych charakteryzujących się daną cechą istotną (relewantną). Nie ma bowiem żadnego uzasadnienia dla zróżnicowania uprawnień urzędników sądowych w zakresie tych składników wynagrodzenia, które są ekwiwalentem za długoletnią pracę i powszechnie obowiązują w prawie urzędniczym. W tym kontekście uprawniony jest pogląd, że zamiarem ustawodawcy było jedynie „przeniesienie” przepisu kompetencyjnego wyposażającego Ministra Sprawiedliwości w uprawnienie do określenia pewnych składników wynagrodzenia grupy urzędników sądów z ustawy o pracownikach sądów i prokuratury (art. 14 ust. 1) do ustawy określającej ustrój sądów powszechnych. Niewątpliwie związane to było z budzącą kontrowersje (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 r., K 13/12, OTK-A 2013 nr 8, poz. 121) nowelizacją Prawa o ustroju sądów powszechnych i wynikającą z niej zmianą zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów ze strony organu władzy wykonawczej - Ministra Sprawiedliwości, która doprowadziła do przekazania kierowania tą działalnością podległym mu organom - dyrektorom sądów, przy jednoczesnym pozbawieniu uprawnień prezesów sądów. W ślad za tym poszło zaznaczenie rangi ustrojowej tego organu sądu oraz podkreślenie, że ta bezpośrednia podległość Ministrowi Sprawiedliwości nie ograniczy odrębności i niezależności sądów od władzy wykonawczej gwarantowanych w art. 173 Konstytucji RP. Stąd też w art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych znalazło się odesłanie do art. 6-7 i art. 9-11 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, odwołujących się do powszechnie obowiązujących w prawie urzędniczym standardów, gwarantujących - niezależnie od podległości służbowej - wykonywanie obowiązków w sposób profesjonalny, rzetelny i bezstronny.

Sąd Rejonowy podkreślił, że radykalna zmiana dotychczasowych zasad wynagradzania wymagałaby jednoznacznego wskazania, iż wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków

lub zadań, a także nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy to wyłączne (jedyne) składniki wynagrodzenia tych urzędników sądowych (dyrektorów i zastępców dyrektorów sądów). Zmiana art. 32d Prawa o ustroju sądów powszechnych od dnia 24 stycznia 2014 r. potwierdza pogląd, że zamiarem ustawodawcy nie było pozbawienie dyrektorów sądów dotychczas przysługujących im składników wynagrodzenia. Przepis ten stanowi bowiem w § 2, że do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7, art. 9-11 oraz art. 14a-18 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury. Do ustalania uprawnień do dodatku za wieloletnią pracę i nagrody jubileuszowej stosuje się zasady określone w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury. Zgodnie z art. 15 tej ustawy, urzędnikowi i innemu pracownikowi sądu lub prokuratury przysługuje dodatek za wieloletnią pracę w wysokości wynoszącej po 5 latach pracy 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Dodatek ten wzrasta o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, domagając się jego zmiany i oddalenia powództwa. Interwencję uboczną po stronie pozwanego zgłosił Minister Sprawiedliwości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Z. zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że powództwo oddalił.

Stwierdzając, że wykładnia przepisów zaprezentowana w uzasadnieniach wyroków Sądu Najwyższego nie wiąże sądów powszechnych nawet podczas rozpatrywania spraw o podobnym charakterze, Sąd odwoławczy uznał, iż w niespornym stanie faktycznym sprawy Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej wykładni art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych.

Sąd drugiej instancji przychylił się do stanowiska strony pozwanej, że z powołanego przepisu *a contrario* wynika, iż dyrektorzy sądów zostali od 1 stycznia 2013 r. wyłączeni z zakresu regulacji ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, za wyjątkiem art. 6-7 oraz art. 9-11 tej ustawy i w konsekwencji dla omawianej grupy zawodowej ustanowiono autonomiczne uregulowania dotyczące zasad wynagradzania. Oznacza to, że w spornym okresie brak było podstawy prawnej do przyznania powódce dodatku za wieloletnią pracę. Dyrektora sądu nie obejmowały

bowiem zasady określone w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury aż do zmiany ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, dokonanej ustawą z dnia 8 listopada 2013 r. Przepis art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych w wersji obowiązującej do dnia 23 stycznia 2014 r. nie odsyłał również w przypadku dyrektora sądu do art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, zgodnie z którym urzędnikowi i innemu pracownikowi sądu lub prokuratury przysługuje dodatek za wieloletnią pracę w określonej wysokości. W wydanym na podstawie art. 14 ust. 1 tej ustawy rozporządzeniu z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego, wśród stanowisk, na których są zatrudniani urzędnicy w sądach i prokuraturze, nie wskazano stanowiska dyrektora sądu (widniało ono natomiast w poprzednim rozporządzeniu z dnia 30 marca 2010 r.).

W ocenie Sądu odwoławczego, dokonana z dniem 24 stycznia 2014 r. zmiana art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych dowodzi, że ustawodawca był świadomy wyłączenia dyrektorów sądów z zasięgu obowiązywania przepisów o dodatku za wieloletnią pracę. Skoro od wskazanej daty *expressis verbis* wskazano, że do celów ustalania uprawnień do dodatku za wieloletnią pracę i nagrody jubileuszowej stosuje się określone zasady, to znaczy, że przed tym dniem zasady te nie obowiązywały. W projekcie ustawy nowelizującej z dnia 8 listopada 2013 r. wskazano wprost, że w rozważanym przepisie brak jest odesłania do art. 14a-17 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, w efekcie czego - po wejściu w życie nowej ustawy - dyrektorzy sądów są jedyną grupą zawodową pracującą w sądzie, która została pozbawiona prawa do nagrody jubileuszowej, odprawy emerytalnej czy dodatku stażowego. Dlatego też ustawodawca uznał za zasadne przywrócenie dyrektorom sądów i ich zastępcom uprawnień, o jakich mowa w art. 14a-18 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury. W konsekwencji, do dnia 23 stycznia 2014 r. dyrektorzy sądów nie mieli prawa do dodatków stażowych, nagród jubileuszowych oraz odpraw emerytalno-rentowych. Taki stan rzeczy miał swoje źródło w tym, że z dniem 1 stycznia 2013 r. regulację ich wynagrodzeń przeniesiono z ustawy o pracownikach sądów i prokuratury do ustawy - Prawo o ustroju sądów

powszechnych, pomijając przy tym prawo do wymienionych świadczeń. Uprawnienie do wskazanych świadczeń zostało przywrócone od dnia 24 stycznia 2014 r., tj. od daty wejścia w życie ustawy z dnia 8 listopada 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, co wynika z wyraźnego odesłania zawartego w art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych.

Sąd drugiej instancji zwrócił uwagę, że na dzień 31 grudnia 2012 r. wynagrodzenie powódki w łącznej kwocie 7.603,27 zł stanowiło wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 4.242 zł, dodatek funkcyjny w kwocie 909,81 zł (mnożnik 0,8), dodatek stażowy (13%) w kwocie 551,46 zł oraz dodatek specjalny w kwocie 1.900 zł (37%). Określając wynagrodzenie powódki od 1 stycznia 2013 r. na kwotę 7.500 zł, Minister Sprawiedliwości powołał się między innymi na art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którym wysokość ustalonego na nowo miesięcznego wynagrodzenia nie może być niższa od wysokości dotychczas przysługującego miesięcznego wynagrodzenia. Zatem po objęciu funkcji dyrektora i ustaleniu przez Ministra Sprawiedliwości nowego wynagrodzenia powódka nie została poszkodowana, wynagrodzenie bowiem nie plasowało się na niższym poziomie niż wynagrodzenie, na które składały się wszystkie składniki obligatoryjne, tj. bez dodatku specjalnego. Innymi słowy, również sporny dodatek stażowy został uwzględniony w wynagrodzeniu powódki za okres od 1 lutego 2013 r. do 31 stycznia 2014 r. W rezultacie, wykładnia art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych nie budzi wątpliwości, gdyż z jego treści obowiązującej w spornym okresie bezpośrednio wynikało, że zastosowanie do dyrektora sądu miały wymienione tam przepisy, a zatem - zastosowania nie miały przepisy tam niewymienione.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 32d § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 stycznia 2014 r. przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że zawierał on zamknięty katalog przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury mających zastosowanie do dyrektorów sądów i ich zastępców, podczas gdy prawidłowa wykładnia powołanego przepisu prowadzi do wniosku, że katalog ten jest otwarty.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie w całości apelacji pozwanego od zaskarżonego wyroku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną interwenient uboczny wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest usprawiedliwiona.

Zasady wynagradzania dyrektorów sądów do dnia 31 grudnia 2012 r. uregulowane były w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego. Na podstawie przepisów zawartych w tych aktach prawnych dyrektorom sądów przysługiwały stałe składniki wynagrodzenia, w tym wynagrodzenie zasadnicze, dodatek z tytułu zajmowanego stanowiska, dodatek za wieloletnią pracę przewidziany w art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury oraz ruchome składniki wynagrodzenia (dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków służbowych lub powierzenia dodatkowych zadań, nagroda za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, premia), a ponadto nagrody jubileuszowe (art. 16 powołanej ustawy) i jednorazowa odprawa w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę (art. 17 tej ustawy). Zasady te uległy zmianie od 1 stycznia 2013 r. w związku z wejściem w życie nowelizacji ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Na mocy art. 1 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw dodano art. 32c, zgodnie z którym dyrektorowi sądu i zastępcy dyrektora sądu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, którego wysokość ustala Minister Sprawiedliwości, jak również może być mu przyznany dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy i art. 32d, który stanowił, że ze stanowiskiem dyrektora sądu

oraz zastępcy dyrektora sądu nie można łączyć przynależności do partii politycznych ani pełnienia funkcji publicznych (§ 1) oraz że do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7 oraz 9-11 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (§ 2). Od dnia 24 stycznia 2014 r. nastąpiła zmiana art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którą do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7, art. 9-11 oraz art. 14a-18 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury, a do ustalenia uprawnień do dodatku za wieloletnią pracę i nagrody jubileuszowej stosuje się zasady określone w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 1 tej ustawy.

W ocenie Sądu drugiej instancji, z przepisów tych wynika wprost i jednoznacznie, że w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 24 stycznia 2014 r. brak było podstawy prawnej do przyznania dodatku za wieloletnią pracę dyrektorowi sądu i jego zastępcy oraz że ustawodawca w sposób świadomy i zamierzony pominął w art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych uregulowanie art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratur, dotyczące tego powszechnego w prawie urzędniczym stałego składnika wynagrodzenia.

Pogląd ten nie może być uznany za trafny. Przede wszystkim wykładnia powołanych przepisów nie jest tak jednoznaczna, jak wywodzi Sąd odwoławczy. Normy prawne nie zawsze są wynikiem interpretacji jedynie pojedynczych przepisów prawa. Każdy obowiązujący przepis jest częścią systemu prawa i treść norm prawnych z niego wynikających musi być wyinterpretowana w zgodzie z zasadami tego systemu, a z pewnością nie może być z nim sprzeczna. Zaprezentowana przez Sąd drugiej instancji wykładnia literalna art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 stycznia 2014 r., aczkolwiek możliwa do uzasadnienia na gruncie językowym, to jednak budzi istotne wątpliwości przede wszystkim w zakresie zachowania przez ustawodawcę standardów konstytucyjnych wynikających z art. 32 ustawy zasadniczej (zasada równego traktowania), o czym szeroko wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2015 r., II PK 74/14 (OSNP 2016 nr 8, poz. 103), przytoczonym szczegółowo przez Sąd pierwszej instancji. Dokonana w tym wyroku wykładnia art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu

obowiązującym do dnia 23 stycznia 2014 r., potwierdzona w kolejnych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 3 października 2017 r., II PK 250/16, LEX nr 2447342 oraz postanowienia z dnia 22 września 2016 r., II PK 318/15, niepublikowane i z dnia 9 marca 2017 r., II PK 142/16, LEX nr 2309597) i podzielana również przez obecny skład tego Sądu, została zanegowana przez Sąd odwoławczy bez jakiegokolwiek argumentacji prawnej, jedynie z ograniczeniem się do stwierdzenia że „wykładnia przepisów zaprezentowana w uzasadnieniach wyroków Sądu Najwyższego nie wiąże sądów powszechnych nawet podczas rozpatrywania spraw o podobnym charakterze”.

Uszło przy tym uwagi Sądu drugiej instancji, że uzyskanie w wyniku nowelizacji Prawa o ustroju sądów powszechnych z dniem 1 stycznia 2013 r. przez dyrektorów sądów nowego statusu - organu sądu, nie pozbawiło tego stanowiska urzędniczego charakteru, a zajmującej to stanowisko osoby - statusu pracownika sądu. Określony w art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury dodatek stażowy należy do zwykłych (stałych) składników wynagrodzenia. Przepis ten nie uległ zmianie i stanowił podstawę prawa do dodatku za wieloletnią pracę, przysługującego urzędnikowi i innemu pracownikowi sądu. Pozbawienie dyrektorów sądów i ich zastępców prawa do takiego dodatku wymagałoby zatem wprost wskazania, że taki składnik wynagrodzenia im nie przysługuje (że przysługują im wyłącznie składniki wynagrodzenia określone w art. 32c Prawa o ustroju sądów powszechnych). W tym kontekście dokonaną z dniem 24 stycznia 2014 r. nowelizację art. 32d § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych należy odczytywać wyłącznie jako doprecyzowanie obowiązujących przed wskazaną datą niejasnych i nieprecyzyjnych regulacji prawnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 oraz odpowiednio stosowanego art. 108 § 2 k.p.c.

r.g.